עלון שבועי מפושבי בס ע"ן

לכתחילה

חיים עם הזמן על פי תורת הבעש"ט

בע"ה | ערב שבת קודש פרשת פינחס | כ"ב תמוז תשפ"ה | עלון מס' 306

בית המקדש השלישי

בבית המקדש השלישי, שלקראתו אנחנו עמלים קשה כל כך, השאיפה שלנו וההבטחה מאת ה' יהיו ששנינו, ה' ועם ישראל, נהיה נוכחים שם בכל ליבנו, נפשנו ומאודנו. אין בכך סתירה? כיצד זה יקרה?

אנו נמצאים בימי בין המיצרים. בפריצת חומות ירושלים ובהחרבת בית המקדש הסתלקה נוכחותו הגלויה של ה' מתוכנו. התאווה העצמית של הקדוש ברוך הוא היא להיות לו יתברך דירה בתחתונים, בית ומקום לשכון בו בעולם הזה. בבית המקדש מולאה לכאורה תאווה זו של ה' והוא היה ממש נוכח כאן למטה בביתו, כמו שאמר שלמה המלך: "בָּנֹה בָנִיתִי בֵּית זְבֻל לָךְ מָכוֹן לְשִׁבְתְּךָ עוֹלָמִים". אם בית המקדש בבניינו היה התכלית של ה' לבריאת העולם ונבנה כדי לעמוד לעולם, מפני מה הוא נחרב? מה היה חסר בו שאנו חפצים היום להשלים?

יש פתגם מעניין המופיע בחסידות על ההבדל בין בתי המקדש כיחס שבין ה' אלינו: בבית המקדש הראשון ה' רצה מאוד להיות איתנו אך אנחנו לא היינו שם. הלב שלנו היה במקום אחר. בבית המקדש השני אנחנו מיוזמתנו עלינו ארצה ומאוד רצינו בקרבתו של ה', בוני המקדש היו בונים בלילה ובמסירות תחת השלטון הגוי. אך ליבו של ה' לא היה איתנו, ארון הברית נשאר גנוז ולא היה בקודש הקודשים. בבית המקדש השלישי, שלקראתו אנחנו עמלים קשה כל כך, השאיפה שלנו וההבטחה מאת ה' יהיו ששנינו נהיה נוכחים שם בכל ליבנו, נפשנו ומאודנו.

> **וכן היה רבי לוי יצחק אומר בשם אנ"ש על מה שאמרו חז"ל: "כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם". זה רק אם מביא גאולה, אבל אם לא, לא יאמר בשם אומרו. ויש שיחה מרבינו ז"ל: "אני מרוצה שאחד יתעורר מעצמו ולא ידע שזה ממני".**

אי אפשר להתעלם משאלה עמוקה: כשה' רצה לברוא את העולם הוא היה צריך לצמצם את עצמו כדי לבוראו. כך גם כל הנבראים ובני האדם בעולם על פי טבעם מרגישים נפרדים ממי שברא אותם, ממקורם. נראה שהנוכחות שלנו סותרת ואינה מאפשרת לגמרי את נוכחותו של ה' באופן מלא. וכן להיפך, נוכחתו המלאה של ה' מבטלת ואינה מותירה מקום לעצמאותנו. אם כן, כיצד ה' רוצה שבבית המקדש השלישי ובגאולה השלמה נהיה ה' ועם ישראל נוכחים לגמרי?

בשביל לנסות להמחיש זאת נספר סיפור נקודתי שיכול לפתוח בפנינו עומק שלם:

רבי לוי יצחק בנדר (שההילולא שלו בשבת הזאת) היה אומר שלפעמים אפשר לדבר עם אחד לעוררו ביראת שמים ולחזקו בעבודת ה' יתברך, אך אם יאמר לו שהם דיבורים מרבינו ז"ל ותלמידיו הקדושים לא יקבל. לכן בודאי יותר טוב שלא לומר בשמו הקדוש אלא יאמר לו שכן כתוב בספרים הקדושים.

פעם אחת נסע ברכבת מטעפליק לאומן. מרחק הנסיעה הוא כשעה ומחצה. כדרכו, נטל עמו ספר משניות קטן ללמוד בו. בדרך עלה חסיד אחד מטעפליק, אמנם יהודי כשר, "חסידישע איד", תלמיד חכם ולמדן, אך מתנגד נמרץ לדרך רבינו. מתנגד חריף במלוא מובן המילה. הוא לא הכיר אותי ולא ידע ממני כלל, אך בראותו יהודי עם משניות בידו נתיישב לידי ופתח בשיחה. הוא שאל לאיזה חסידות אני שייך והיכן אני מתפלל. לא השבתי לו כי אם שאני מתפלל ב'בית המדרש הכללי' ותו לא. התחלתי לדבר עמו דיבורים מהתכלית. מה אומר ומה אדבר, הדרך נמשכה כשעה וחצי, דיברתי מעבודת ה', דיברתי עמו דיבורים נפלאים מרבינו במשך כל הדרך, הרי יש לנו ברוך ה' דיבורים...

כשירד מהרכבת, לפני הפרידה, העיד בפניי שדיבורים כאלו לא שמע מימיו, והיתה לו מהם הנאה רוחנית עילאית כפי שלא היתה לו מעולם... כשנפרדנו התאנח אנחה אמיתית ואמר: "קשה עליי פרדתכם"... אך שאל: "היכן ראיתם דיבורים נעימים מלאי תוכן רוחני כאלו?" "בספרי הבעל שם, בספרי תלמידי הבעל שם"... השבתי. ראיתי על פניו כמין הנאה רוחנית, תענוג כזה כמי ששואב דבש [גֶעשֶעפְּט הָאנִיק]. ואכן, הוא היה יהודי חסידי מלא לחלוחית, א-חסידישע איד. ונפרד ממני לשלום.

הבה נתאר לעצמנו: אילו הייתי אומר לו בתחילת השיחה לאיזו חסידות אני שייך... והרי רבינו ז"ל עצמו רצה שכן ננהג, זה היה רצון רבינו, ואף אמר כן בפירוש, שתדברו ותשיחו מדרכי גם בלי להזכיר את שמי... כי הרי כל מגמתן של רבינו הייתה לעשות טובה לעולם. ומאי נפקא-מינה אם הלה יודע מהיכן מקור הדברים, רק שידבר דיבורים טובים... וכן אנו צריכים לנהוג תמיד, לדבר דיבורי חן אמיתיים, דיבורים טובים מהתכלית, וכאשר אנו נתקלים בהתנגדות כל שהיא, מיד לנתק ולסיים ולא להעלות ריח רע חלילה.

וכן היה רבי לוי יצחק אומר בשם אנ"ש על מה שאמרו חז"ל: "כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם". זה רק אם מביא גאולה, אבל אם לא, לא יאמר בשם אומרו. ויש שיחה מרבינו ז"ל: "אני מרוצה שאחד יתעורר מעצמו ולא ידע שזה ממני".

ידוע שגם אדמו"רי חב"ד לא הקפידו לומר מאמרים ודברי חסידות בשם אומרם, למרות מאמר חז"ל זה.

הרצון העמוק של ה' הוא לשכון למטה בצורה כזו שנוכחותו תהיה הכי טבעית כאן בעולם. אפילו ללא הצורך להזכיר את שמו כדי שידעו שהוא כאן, זה יהיה פשוט. כך גם כשיהודי מפרסם את ה' בעולם, ה' מרוצה להתגלות כאן ולהיות שגור בפי כל בצורה כזו שלא תאיים על אף אדם ותרגיש הכי טבעית, זורמת ומאוחדת. **שבת שלום ומבורך!**

בזמן הבית יש חוש פנימי בצניעות, סוד המקדש בכלל וקדש הקדשים בפרט, והוא מתגלה בשלום-בית בכל בתי ישראל. משחרב בית המקדש ניטל אותו "טעם ביאה" הנמשך מהצניעות. שוב, אין צניעות ויש סודות, כלומר, אין גילוי סודות אמתי. לכן אנו מתחננים שנזכה לגילוי טעמי תורה בבית המקדש השלישי והנצחי.

סניף באתי לגני

חניכות אהובות! השבת לא יתקיימו פעולות. שבת שלום.

הבורת רבי חייא

השבת נעשה **ענג שבת** לכל ילדי הרבי חייא בשעה 17:00 בבאר מרים, עם המדריך אליצור גרינבוים התותח!

מחכים לכם. שבת שלום ומבורך!

ליל שישי בבת עין

השבוע ישבנו עם סיר חמין פנק במיוחד... כיף לשבת יחד לשתף, היו דיבורים טובים ומעניינים. למדנו גם על קנאותו של אליהו הנביא, המובא בהפטרה, ומה שהוא עושה בכל ברית ובברית בעם ישראל.

בקיצור, ערב שלא שווה לפספס!

חמישי בערב בשעה 21:00 בבית שלמה.

צ'ולנט טעים. לימוד משיב נפש. דיבור עם חברים. פשוט להנות מהחיים.

אחי, אתה מוזמן בשמחה!

באהלי צדיקים

רבי לוי יצחק בנדר היה אומר: צריכין להתרחק מאוד מחקירות, כמו שהזהירנו רבינו ז"ל הרבה. אבל חקירה כזאת של "נחפשה דרכנו ונחקורה ונשובה עד ה'" (איכה ג, מ) - זאת החקירה מותרת, וגם צריך לעשותה למען תיקונו.

רבי לוי יצחק בנדר נפטר בכ"ב בתמוז תשמ"ט ומנוחתו בהר הזיתים בירושלים.

נקודות מקדש

בלי להזדקק לירות יריה אחת

אומר רבי נחמן רעיון שלכתחילה שייך גם לשאר זרמי החסידות, וגם הרבי ודאי רוצה כך ולא אחרת. אומר רבי נחמן שהמלך המשיח לא יזדקק לירות אפילו יריה אחת בדרך כיבושו את כל העולם כולו! וכמובן, זה לא כפשוטם של דברי חז"ל בענין המלחמות שילחם מלך המשיח. ואם כן, לכאורה אמירה זאת היא כנגד הרמב"ם וכנגד כולם, שהרי על פי פשט המשיח דן ונלחם מלחמות כמידת דוד המלך דוקא. כידוע, דוד המלך היה מלוכלך בדם ולכן גם לא זכה לבנות את בית המקדש.

אנחנו אומרים כאן שהחידוש של המשיח לגבי דוד המלך, הוא שיתאחדו בו גם דוד וגם שלמה. כלומר, התכללות אמיתית של שני סוגי נקיות. אמנם למדנו בספר "מסילת ישרים" שדוד הוא ה"נקי" יותר מכולם, ובכל זאת אומר הפסוק בפרוש שאינו נקי ולכן אינו יכול לבנות את בית המקדש בגלל שידיו מלוכלכות בדם. ושוב, דוד הוא הכי נקי, אבל בשביל לבנות בית מקדש אינו נקי. לעומתו, שלמה בנו, שהוא איש שלום, שאינו עושה מלחמה, נקי דיו גם בשביל לבנות את בית המקדש. לכן, אחד מהפרדוקסים של נשיאת הפכים אצל המשיח הוא שעתיד המשיח גם להלחם וגם לבנות את בית המקדש. כלומר, יתאחדו במשיח גם מידתו של דוד וגם מידתו של שלמה.

כאמור, שלמה לא נלחם בכלל, אבל המשיח כן ילחם וכן יבנה את בית המקדש. ואם כן, איך נסביר זאת? נסביר זאת על פי אמרתו של רבי נחמן שהמשיח במלחמותיו לא יזדקק לירות אפילו יריה אחת, כלומר, בלי שפיכות דמים.

פנימיות התורה

אנחנו מקוים להרבות הלימוד בכתבי פנימיות התורה - ספר הזהר, קבלה וחסידות - שעל זה כתוב בספר הזהר שבזכות זה יוצאים מן הגלות ברחמים. אם לא מתעסקים בלימוד זה באמת צריכה להיות שפיכות דמים ממשית בשטח. ושוב, הסגולה של לימוד הקבלה והחסידות זה "יפקון ביה מן גלותא ברחמים", כך כתוב בזהר.

ואם כן, מידת הרחמים היא גילוי אלוקי עליון להתכללות מידת ההוד ומידת הנצח לגמרי לעתיד לבוא, ועד שבמעשה ידינו דוקא נמחיש את ירידת בית המקדש השלישי. כאמור, עיקר התיקון הוא לכלול את ההוד בתוך הנצח באופן שההוד כאילו יתגבר, כלומר, שאתה יותר מכיר בנס עליון של הקב"ה מאשר אתה בעצמך מנצח את המלחמה, בכח שנתן לך הקב"ה. ושוב, זה שאני ישן על מטתי ובוטח שקב"ה יעשה את הכל, זה ההוד שגובר על הנצח. וזהו עיקר בנין בית המקדש השלישי שנכלל בו הוד בתוך הנצח. ושוב, הנצח זה מה שהידיים עושות ואילו ההוד זה מה שהלב מודה כל הזמן לקב"ה על הנס העליון שעשה לי. כלומר, אני מודה לקב"ה על כל מה שהוא עשה, שהרי אני לא עשיתי כלום, ישנתי על מטתי.

וככל שההוד מתגבר בפנימיות הנצח עצמו זה נקרא שבית המקדש השלישי יורד באש מן השמים. כידוע, ישנה מחלוקת אם הקב"ה יבנה את בית המקדש השלישי או אנחנו נבנה אותו. וההסבר על פי חסידות הוא שאנחנו בונים בבטול כל כך גמור שההרגשה הנפשית היא שבעצם המקדש יורד באש מן השמים. כלומר, שיש בפועל נצח אבל בפנימיות יש התגברות ההוד.

(מתוך הספר "מבחר שיעורי התבוננות" חלק יז)

הצדיק שלנו

רבי שלמה מקרלין

רבו שאליו היה נוסע

הרב הקדוש רבי שלמה מקרלין סיפר פעם בשבת קודש, בעת סעודה שלישית:

"עכשיו היה אצלי נפטר מהעולם העליון. בחייו היה הנפטר איש פשוט שעשה מעשים רעים, אך עובדא אחת טובה היתה לו שהיה נוסע אליי בקביעות. לפעמים אף היה עוזב את עסקיו במסירות נפש ונוסע אליי בזמן הקבוע".

אחרי שמת האיש דנו אותו בבית הדין של מעלה שיהיה בעולם התוהו. בדמיונו הוא יחווה כאילו הוא נמצא בעולם הזה ועוסק בעסקיו. עונש זה, להיות בעולם התוהו, הוא הקשה מכל העונשים מכיוון שאין לו זמן קבוע. וכמו בחייו, גם במותו דמיין שהוא סוחר בשוורים. אמנם כשהגיע זמנו לנסוע לרבו התחיל לסדר את עסקיו עם האנשים שעליהם הוא מפקיד את עסק השוורים, וראה שהם צוחקים... עד שאמרו לו את האמת שהוא חי בעולם התוהו וכל עסקיו הם מדמיונו.

כששמע זאת טען האיש שהוא רוצה שיעשו כבר דין וחשבון על מעשיו. הוא טען עוד כי רצונו שרבו, שאליו היה נוסע במסירות נפש, הוא יהיה מבית הדין להוציא את דינו. אמרו לו האנשים שהצדק עימו".

סיים רבי שלמה מקרלין את הסיפור: "עכשיו אותו האיש היה אצלי בדין. לא נתתי לו עונש קשה, גהינום או גלגול, עונשו היה שבעת שתהיה מסיבה מצדיקים בעולם העליון הוא יעמוד ויפרט את כל מעשיו שעשה מיום היוולדו ועד מותו. אתם חושבים בוודאי שהוא עונש קל, אך הוא היה מוכן לקבל את כל העונשים ולא שתהיה לו הבושה והביזיון הזה. ברם, עונש זה לא יוארך זמן רב.

(מתוך הספר "בית אברהם")

ביום שבת קודש, י"ז בתמוז, של שנת תקנ"ב ירה קוזק על רבי שלמה מקרלין. חמישה ימים שכב מדמם במיטתו וביום כ"ב בתמוז הסתלק מן העולם. מנוחתו כבוד בלודמיר.

נקודה אישית

בכמה וכמה סיפורים פעלו הצדיקים ואדמו"רי החסידות לחלץ את הקשורים אליהם לאחר שנפטרו מעונשים בעולם העליון. הם הרגישו עצמם חייבים לבוא לעזרתם לא רק בעולם הזה אלא גם לאחר מכן כדי להמתיק את דינם.

מהו המקור ממנו אפשר ללמוד על הקשר בין תלמיד לרבו הבא לעזור לו מדינים של מעלה?

בזוהר על מגילת איכה מסופר שלאחר שבית המקדש נחרב ונשרף התעורר קול צערם של ישראל על קברי האבות ואמר להם שהם צריכים לעורר רחמים על בניהם. הלכו האבות והאימהות הקדומים יחד עם משה ויהושע לארץ הקודש לראות היכן הבנים. כשהגיעו וראוה שוממה הלכו לבית המקדש ומצאו אותו שרוף. בכו כולם עד שהגיעה בכייתם לפני הקב"ה. הגיע הקדוש ברוך הוא וניסה לנחם אותם ושמגיע לבניהם עונש היציאה לגלות, אך רחל "מְבַכָּה עַל בָּנֶיהָ מֵאֲנָה לְהִנָּחֵם עַל בָּנֶיהָ כִּי אֵינָנּוּ". אז ה' מנחם אותה ואומר: "מִנְעִי קוֹלֵךְ מִבֶּכִי וְעֵינַיִךְ מִדְּמָעָה כִּי יֵשׁ שָׂכָר לִפְעֻלָּתֵךְ נְאֻם הוי' וְשָׁבוּ מֵאֶרֶץ אוֹיֵב".

הצדיקים שאבו את כוחם מהאבות והאימהות הקדושים ומהרועים של עם ישראל. במיוחד בולטת דמותה של רחל אימנו. בניה, היא לא מקבלת תנחומים עד שיובטח לה שבניה ישובו.

בכל צדיק המסור למקשורים אליו נמצאת דמותה של רחל אימנו. דמות האמא שדואגת ומתמסרת לבניה בכל ליבה. רחל המסמלת את המלכות היא בחינת כנסת ישראל הנמצאת בליבו של הצדיק, וממנה הדאגה שלו לכל יהודי ויהודיה מעם ישראל.

העלון מוקדש לעילוי נשמת
משה זר ז"ל
מחלוצי ארץ ישראל ביהודה ושומרון
רוצים להקדיש את העלון לשבת הבאה?
שלחו לנו בהודעה: 050-2311331

צעירי בת עין
בדרך למלכות ישראל

העלון יוצא לאור בסיעתא דשמיא ע"י
ארגון צעירי בת עין.
המערכת: עמנואל קוניקוב, יהושע חי שמחי
לתגובות:
lechathila1@gmail.com